

Așteptam întotdeauna, cu înfrigurare, încă din frageda copilărie, să se sfirșească o dată iarna — pe care la fel o așteptasem dar care devenise pînă la urmă nesuferită — și să vină primăvara. Eram copii și o așteptam ca pe o copilărie a anului. Eram tineri și doream să culegem fructe de pe crengile pe care ieri scuturasem promoroaca. Eram la vîrsta înțelegerilor depline și cedam cu bucurie — o dată cu Schiller — „laurii însingerați, pentru prima floricea pe care ne-o aducea primăvara, pentru miremele răspîndite de primele zile frumoase ale anului întinerit“. Și am înțeles tot atunci o dată cu întreg poporul, că primăvara nu se face cu o rîndunică.

Sîntem la vîrsta cînd timpul mînios încearcă s-acopere cu zăpadă tîmplele noastre ostenite, și ne-amintim cu nostalgie de fructele culese într-o primăvară, care nu pentru toți a fost zglobie.

Am citit cu toții mai zilele trecute stihurile inspirate și pline de măiestrie ale celui mai mare poet român, contemporan, Tudor Arghezi. Cînd scriu aceste rînduri, maestrul a trecut pragul celui de-al optzeci și patrulea an. Și tinerețea versului a învins vrăsmășia anilor mîniosi. Căci nimeni n-a spus pe limba noastră, mai frumos ca dînsul :

„A! Bunădimineața, Primăvară!
Iar proaspătă te-ntorci în țară,
Tu fragedă și ea întinerită,
În țara din răs_pîntii verzi, fii binevenită“.

S-au găsit gospodari care să-i închine dum-nica trecută, la mijloc de mai, o sărbătoare: „Sărbătoarea Primăverii“, a cîntecului, dansu-

O SĂRBĂTOARE A PRIMĂVERII

lui și portului popular din regiunea Argeș. De dimineață, dis-de-dimineață, unii mai de departe cu noaptea-n cap, în autobuze și camioane, de pe valea Lotrului, de la Mălăia, alții de sus de pe Argeș și de pe Rîul Doamnei, de la Albești, Stănești și Nucșoara; din Lăpușata pe Olteț, de la Rucăr din munte ca și din părțile de jos, de la cîmpie, se-ndreptau în frumoasele, neîntrecutele și mereu altele lor costume naționale, către Pitești, locul sărbătorii noastre. Pe străzile și ele înflorite de o altă primăvară, care a cuprins Piteștii, cortegiul formațiilor artistice de amatori a scos populația orașului înșiruită pe marginea trotuarelor, din centru și pînă-n parcul din vale, de pe malul Argeșului. Costumele înflorite ale formațiilor s-au amestecat în parcul cu plopi, ce-și scuturau floarea, cu miile și miile de piteșteni care au umplut grădina. De la unsprezece dimineața și pînă tîrziu spre miezul nopții, cît timp pe estrada, devenită neîncăpătoare, s-au perindat coruri și tarafuri, brigăzi artistice și echipe de dansuri, spectatorii au fost prinși și ei de entuziasmul celor peste două mii cinci sute de artiști amatori participanți la această paradă a costumelor, la această întrecere a cîntecului și dansului popular, la această sărbătoare a primăverii.

Festivalul a fost deschis de corul căminului cultural din Topoloveni cu cîntecul „Scump partid, conducător iubit“, după care a urmat „Drag mi-i codrul țării mele“ și „Cuc, cuculeț“, pentru ca să-și termine programul cu „Patrie, pămînt de aur“.

A urmat, la rînd orchestra populară din Costești, dirijată de Florea Voinicilă. Arcușurile artiștilor, vorba prezentatorului — știau cînta „pe vînt, pe inimă, pe zîmbet, pe izvoare“.

Înceindu-și programul cu „Ungurica“ de la Costești și cu „Hora“ în care Leșanu Gheorghe ne-a dăruit un minunat solo de fluier, orchestra a cucerit aplauze binemeritate.

Nici Aurel Boeru cu orchestra populară din Muscel nu s-a lăsat mai prejos. Între o „Horă“ de început, Sirba lui Cantică (viorist dintr-o dinastie de lăutari vestiți, aici la Pitești), Ungurica de la Rucăr și Briulețul din Muscel, cu care orchestra și-a încheiat și ea programul, am ascultat cîteva soliste, care nu erau numai frumoase, dar aveau și talent.

A urmat apoi o serie de călușari din Șerbănești, din Izvoarele, din Bălănești, din Vilcele și din Crimpoaia. Cei din Izvoarele purtau fesuri și aveau batiste legate la capetele bețelor, de parcă acestea erau niște steaguri. Cei din Bălănești, care au jucat cu multă agerime, și foarte multă vioiciune și care din acest grup erau și cei mai buni, fiind o surpriză și pentru cei din regiune, aveau la fesuri și cîte-un moț. Cei din Vilcele aveau flori de colilie la pălării.

În timp ce călușarii din Bălănești, Vilcele și Crimpoaia executau călușul într-o formație reunită, în fața scenei s-a furișat o formație de călușari pitici, toți pionieri cu cravatele lor roșii, și care au privit cu atenție și cu mare emoție la dansul maturilor. Erau din Leleasca. „Vătaful“ lor — să nu vă mire — era o fată din clasa a patra elementară pe nume Ene Pipina. Cînd i-am întrebat cum de și-au ales „vătaf“, o fată, unul dintre ei mi-a răspuns :

— Așa a vrut tovarășa învățătoare.

Și dacă pe scenă se desfășura un singur spectacol, în spatele ei și prin tot parcul erau alte cîteva. Echipele de dansuri repetau de zor la umbra copacilor și sub privirile pline de admirație ale spectatorilor care nu mai încăpeau în teatrul improvizat din fața scenei.

Lucrări de întreținere a culturilor la G.A.C. Belciugatele, regiunea București.

După primul grup de călușari din raionul Drăgănești a urmat un program executat de corul din comuna Scornicești, dirijat de Alfons Popescu. Un cor masiv, în costume încântătoare și care și-a încheiat programul cu suita Scorniceștilor.

Selecțiunile din programul brigăzii artistice de agitație din Gostăvățul Drăgăneștilor a demonstrat cu măiestrie că :

„Unde joacă argeșanu.
Crește busuioc, tot anul!“

Și-au strigat băieți și fete :

„Foate verde, foate fragă.
Colectiva ne e dragă!
Foate verde de sulfînă
Țara noastră-i o grădină“.

După alte selecțiuni din programele brigăzilor artistice de agitație din Potcoava, Răscăeți și Furduești, a urmat un program executat de orchestrele populare reunite din regiune.

La ceasul acela, tovarășii de la regiune, prezenți cu toții la această sărbătoare, și-au dat seama că scena din parc nu mai poate să-i cuprindă — erau îngrămădiți bieții instrumentiști — și că trebuie dărîmată și construită una mare, largă, pe măsura timpurilor de azi.

Au urmat apoi alte călușuri și alte jocuri din regiune.

Zece călușari de la Sirbii-Măgura, echipele de dansuri de la Stănești, de la Mălăia și de la Lăpușata. Cei din Lăpușata au adus trei generații cu dînșii, tot satul pe scenă.

Și așa în după-amiaza aceea s-au mai ascultat coruri din Olanu-Drăgănești, de la Rucăr (Muscel), s-au admirat brigăzile artistice din Olanu și Urlueni (Costești).

Pe-nserate am văzut călușarii din Optași, Constantinești, din Mogosești, din Priseaca și

din Valea Mare. Cei din Optași aveau și o echipă de copii care s-au amestecat în final cu cei mari dînd spectacolului pe lîngă o formidabilă virtuozitate și o mare tinerețe.

După corul de la Leordeni, dirijat de Dumitru Croitoru, a urmat cel din Gliganu (Costești), pentru ca alte grupuri de călușari, cei mai buni, să-și demonstreze virtuozitatea, măiestria.

Miile de spectatori au izbucnit în aplauze nesfîrșite la apariția vioristului Fănică Durea și a soatei sale care-l acompania la cobză. Fănică Durea era îmbrăcat și el în costum național. Apoi au intrat Pădureții. Au jucat ca niște diavoli, drăcește. Într-un ritm și într-o sincronizare de vrăjitori. Erau ei înșiși cuceriți de măreția, de frumusețea acestui joc, care a dat Festivalului de la Pitești o culoare pe care n-am mai întîlnit-o niciodată. Au urmat într-o suită crescîndă, de culoare, ritm, veselie și talent, alte formații de dansuri : trei generații de la Budișteni, cei din Nucșoara, din Urlueni și Berevoești. Spectacolul era în plină desfășurare, cînd și-a început programul corul de la Domnești, renumitul cor de ciobani, dirijat de același Alfons Popescu. Era tîrziu și era noapte. Trebuia să plecăm. Cerul suridea pămîntului, puținii nori se desenau pe azur într-o culoare dulce, stelele străluceau cu bucurie. Era primăvară. În drum spre București mi-am adus aminte de cuvintele poetului :

„Verdele lanurilor tinere, parfumul violetelor, trilurile ciocîrliei, ploaie de soare, dulceața a adierelor. Cînd murmur aceste cuvinte oare trebuie să mai așoag ceva spre lauda ta, primăvară !?“ După „sărbătoarea de la Pitești“ sînt convins că „da“. Și nimeni, decît același condei fermecat al lui Tudor Arghezi n-ar putea mai limpede să spună ce anume :

„Dă-i mîna, copilandră de-a pururea fecioară.
Că vă-ntîlniți depline, acum întîia oară,
La început de vremuri, nădejdi și invieri,
Două-nfloriri de muguri și două primăveri“.

EVA CERDU

Titlu de oale

CA-N MĂRI DE LUMINĂ

Cind intru într-o bibliotecă
imi scald privirile ca-n mări de lumină,
și valul culturii, treaz, imaculat,
imi acoperă umerii cu-o mantie fină.

Acolo nici un suflet nu doarme.
Printre cărți trec tăcut și ele
vorbesc Viitorului,
cu voce puternică-n grai omenesc.

Și intîrzi sfios,
și-aș vrea să intîrzi mereu
în simplul templu al lumii —
în templul timpului meu.

GEORGE DEMETRU PAN

POPASURI

Călătoream de două zile prin țară... Timpul senin. Dimineți calde și parfumate de toate miresele adunate din iarba cîmpului și din florile livezilor revărsate parcă într-adins în calea călătoriei începute... Căutam de fapt în drumul nostru pe cîțiva dintre meșterii răspîndiți prin satele regiunilor argeșene și oltenesti, pe unii știindu-i din expozițiile și concursurile republicane de artă populară din anii trecuți, iar pe alții încercînd să-i aflăm acum: fericită îmbinare de căutări și regăsiri cu oameni harnici și isteți, cu priveliștile întinse sau rupte pe un orizont scurt de dealuri și păduri, cu satele, cu gospodăriile, cu viața, cu florile și cu păsările cîntătoare.

Părăsim pe la amiază șoseaua de asfalt a Rîmnicului-Vilcii, după o șerpuire fantastică prin cotiturile Dealului-Negru (noi l-am găsit legănat de vînturile domoale ale primăverii și înălbit tot de flori) și o luăm la dreapta spre Horezu: oprim nițeluș la poarta tînarului meșter olar Ogzeanu din satul parcă predestinat, Olari, sat răspîndit pe coaste aprige de deal. Il găsim tocmai rînduindu-și smalțurile scoase din cuptor. Străchini și oale, o priveliște nemaîntîlnită de un pitoresc iscat parcă dintr-un basm spus la gura sobei: vase de lut, fiecare ornamentat deosebit, nese-mănînd unul cu altul, cu floricele și linii punctate ca înfloriturile de pe iia bătrîncască, șerpi, zigzaguri, melci și dungii, ca pe cojoacele, scoarțele și țesăturile de casă, toate într-o interpretare viguroasă, limpede și îndrăzneală — „secretul” ceramicii de Horezu constă tocmai în respectarea adevărului curat, al gustului țărănesc transmis din tată-n fiu de olari, ca și cîntecul cîbanului pe fluier, ca și Miorița...

I-am luat meșterului de luturi arse cîteva exemplare de pus acasă pe păreți, alături de cărțile scumpe din rafturi, singura cinstire pe care i-o putea acorda un drumeț entuziasmat!

Spre seară, după încă o zi de mers, am poposit în inima Olteniei, la Tirgu-Jiu, oraș vestit azi de mai multe ori: industrie nouă, cartiere noi, sculpturile lui Brîncuși, vestigiile olari din neamul lui Cotoc, cusături, covoare, un mic muzeu etnografic... Împărțiți cu gîndul și cu inima în-

tre atîtea noutăți, aproape că timpul nu se mai putea împărți după o logică stabilită. Consemnăm evenimentele făcînd apel la unele cunoștințe citate pe loc din memorie: aici a sculptat Brîncuși, de aici au pornit spre văi în cîmpie și în munți vestitele ulcioare roșcate și nesmălțuite făcute dintr-un pămînt anume. Ușoare și puțin zgrumțuroase la pipăit, ulcioarele lui moș Cotoc parcă ar fi fost amforele de acum două mii de ani. Trei sau patru briie subțiri de linii mai roșii, drepte sau unduite de mina tremurată, sînt singurul lor ornament de mare rafinament și bun gust. Azi mai există un singur olar păstrător al amestecurilor frămîntate de pămînturi, chemîndu-l ca și pe înaltașii lui, tot „moș Cotoc” — un vîrstnic teafăr, căruia miinile încă nu i-au oboșit. Ne întrebăm surprinși de ce orașul nu-i acordă atenția pe care o merită meșteșugul lui? Poate peste cîțiva ani se va stînge cu el și ultimul cuptor de oale din Tirgu-Jiu... Nu s-ar putea face ca la teatru sau ca la muzică, în oraș, pe lângă casa de cultură poate, un cerc de ceramică? Se vor găsi desigur tineri entuziaști care să continue o tradiție valoroasă, mai ales că meșterul e bun și binevoitor cu toată lumea.

Să nu-l uităm însă pe Brîncuși: el a fost un mare cioplitor în piatră și un binecunoscut artist în toată lumea. La Tirgu-Jiu, unde a lucrat o serie de monumente în piatră, ne surprinde însă că nu-i nici o tăbliță indicatoare lângă piesele lui monumentale. Ne întrebăm de ce oltenilor încă nu le-a venit ideea să îngrijească aceste pietre scumpe mai bine și mai frumos?

Se cer fără îndoială cîteva măsuri de urgență. Sînt meșteri mari, sînt locuri importante, sînt obiecte de mare valoare din casele bătrînești de care trebuie să se aibă grijă așa după cum pentru cîntec și cîntăreți, pentru jocurile populare și echipele de dansuri, pentru tinerii și vîrstnicii satelor și orașelor noastre s-au creat condiții de a se manifesta public și organizat, de a dezvăli valorile artistice moștenite și de a contribui cu forțe noi și proaspete la îmbogățirea tezaurului cultural și artistic al poporului.

BARUȚU T. ARGHEZI

BOGĂȚIE TEMATICĂ, VARIETATE

Concediile petrecute de oamenii muncii în stațiunile balneo-climatice sînt tot mai reconfortante, mai dătătoare de sănătate și bună dispoziție. Condițiile de cazare, hrană și tratament se îmbunătățesc de la an la an. Rețeaua de vile și sanatorii crește o dată cu valorificarea de noi surse terapeutice. Ozonul și aerul mineralizat al mării, apele și nămolurile tămăduitoare, toate acestea îi așteaptă ca de obicei pe oamenii muncii veniți la odihnă în sezonul de vară. Și cit de plăcut, și de instructiv totodată, este ca după un concurs de orientare turistică sau o croazieră în larg, să urmăriți la club un montaj muzical ori să citești o carte. Căci pretutindeni, cluburile îmbie cu atmosfera lor familiară, tinerească, veselă. Celor veniți la odihnă le place ca în aceste lăcașuri să pulseze o viață culturală densă, bogată și variată. Ea dă plinătate răstimpului petrecut de oamenii muncii în stațiunile balneo-climatice, îl face de neuitat.

Despre reușitele de pînă acum, ca și despre posibilitățile de îmbunătățire continuă a muncii cultural-artistice și sportive în rîndul oamenilor muncii veniți la odihnă și tratament în stațiunile balneo-climatice, s-a discutat pe larg la consfătuirea recent organizată de Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă. La consfătuire au participat reprezentanți ai consiliilor Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, ai C.C.S., U.T.M., O.S.T.A. și U.C.F.S., directori ai unor case de cultură și cluburi, bibliotecari, responsabili sportivi, activiști ai organizațiilor sindicale și U.T.M. din diferite stațiuni, directori ai întreprinderilor regionale cinematografice.

Referatul prezentat de tovarăsa Cornelia Filipaș, secretara Consiliului Așezămintelor Culturale, a făcut o amplă analiză a activității cultural-artistice și sportive din stațiuni.

Experiența anului 1962 dovedește că acolo unde activiștii culturali au lucrat cu suflet și inventivitate, viața cultural-sportivă a fost ferită de monotonie și șablon. La Tușnad, Borsec, în stațiunile de pe Valea Oltului și de pe litoral, preocuparea pasionată și rodnică pentru inedit s-a soldat cu manifestări interesante și atrăgătoare.

Pe alocuri însă, după cum s-a arătat în referat, activitatea cultural-artistică și sportivă a avut un volum scăzut, fiind săracă sau desfășurîndu-se inegal în sensul că

numărul și nivelul manifestărilor difereau simțitor de la o serie la alta. S-a ajuns, uneori, și la șablonare, la uniformizarea activității culturale pe stațiuni cu profil terapeutic diferit, cultivîndu-se aidoma aceleași forme. Or, este limpede că între manifestările cultural-sportive și specificul stațiunii trebuie să existe o legătură strînsă, colaborarea dintre club și cabinetul medical fiind absolut necesară. Între alte lipsuri, referatul și discuțiile purtate au semnalat și tendința unor activiști culturali de a se erija într-un fel de „știu tot”, devenind la nevoie conferențieri, recenzanți, autori și prezentatori de montaje literar-muzicale etc. Această tendință a fost combătută cu tărie, arătîndu-se că în activitatea culturală din stațiuni pot fi atrași cu succes oameni de artă și cultură, atît dintre cei veniți la odihnă, cît și dintre localnici. Activiștii culturali din stațiunile de pe litoral, de pildă, au știut să-i solicite cu mult folos pe acești tovarăși.

Activiștii culturali, participanți la discuțiile purtate pe marginea referatului, au făcut o serie de propuneri prețioase cu privire la îmbunătățirea activității cultural-artistice din stațiuni.

În încheierea lucrărilor consfătuirii, tovarășul Ion Moraru, vicepreședinte al Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, a arătat ce măsuri se cer luate pentru ca activitatea cultural-artistică și sportivă să-și dea o contribuție sporită la petrecerea timpului de odihnă al oamenilor muncii într-un mod cât mai plăcut și instructiv.

Este necesar ca planurile de muncă, alcătuite trimestrial sau pe sezon, ale caselor de cultură și cluburilor din stațiuni să prevadă manifestări pe serie, cuprîndînd toate acțiunile cultural-artistice și sportive ce se vor desfășura zilnic. Se recomandă chiar două, trei manifestări pe zi, cu conținut variat, pentru ca oamenii muncii să participe la cea pe care o preferă. Comitetele regionale de cultură și artă și conducătorii caselor de cultură și cluburilor din stațiuni le revine sarcina să promoveze și să generalizeze cele mai diverse și atractive forme de activitate cultural-artistică și sportivă: conferința, spectacolul artistic, filmul sau diafilmul, simpozionul, concursurile ghicitoare, călătoriile pe hartă, seriile tematice complexe, întîlnirile pe profesii ale celor veniți la odihnă, întîlniri cu oameni de artă

Consfătuire

privind munca cultural-educativă
în stațiunile balneo-climatice

și cultură, excursii pentru cunoașterea frumuseților din partea locului sau de orientare turistică etc. Cele mai bune forțe artistice și intelectuale din centrele de regiuni și raioane — formații artistice profesioniste sau amatoare și lectori cu o înaltă calificare de specialitate și cu experiență în munca de propagandă — să fie solicitate și programate pe baza unor planuri întocmite din timp.

În ce privește munca cu cartea, bibliotecile să se orienteze spre acele forme de activitate (montaje literar-muzicale, seri literare etc.), care nu cer mult timp de pregătire și se caracterizează prin operativitate și care, o dată pregătite, pot fi prezentate succesiv în mai multe serii.

O măsură foarte utilă este ca în jurul caselor de cultură și cluburilor din stațiuni, conducerea acestor instituții să antreneze un larg activ obștesc format din forțele artistice și intelectuale din localitate, din reprezentanți ai instituțiilor și organizațiilor de masă, fără a mai vorbi de sprijinul permanent pe care trebuie să-l dea instituțiile metodice — Casa regională a creației populare, biblioteca regională și întreprinderea regională cinematografică.

Îndeplinirea tuturor măsurilor stabilite în încheierea consfătuirii de la Sinaia, va asigura o activitate cultural-artistică și sportivă bogată, atrăgătoare, cu o sferă de cuprindere tot mai mare, pe măsura cerințelor oamenilor muncii sosiți în stațiuni.

Potrivit planificării făcute de O.S.T.A., pe scenele teatrelor de vară din stațiuni vor evolua cele mai bune formații artistice profesioniste din țară, alături de cîteva de peste hotare. Bibliotecile din stațiuni au și primit o bună parte din cărțile noi, planificate a se afla în rafturi în acest sezon. Întreprinderile regionale cinematografice vor prezenta în stațiuni cele mai bune filme românești și străine, multe dintre ele în premieră. Pe litoral, vor cănta nu mai puțin de 42 de orchestre de primă categorie.

Cluburile, teatrele și cinematografele de vară, bibliotecile din stațiuni vor desfășura zilnic o bogată activitate cultural-artistică și sportivă de masă, la nivelul exigențelor sportive ale oamenilor muncii veniți la odihnă.

CONTRIBUTIA CADRELOR DIDACTICE la consolidarea gospodăriei colective

Pină acum, la ancheta inițiată de redacția revistei noastre privind contribuția muncii culturale la dezvoltarea gospodăriilor colective, au răspuns președinți de gospodării, brigadieri, colectiviști, cadre didactice, activiști culturali. De astă dată, în jurul mesei rotunde sînt învățători și profesori din comuna Șimian, raionul Turnu-Severin. Pentru început, tovarăsa Maria Hoancă, directoarea căminului, ne dă cîteva explicații: „Principalul obiectiv al muncii culturale din comuna noastră este de a sprijini întărirea economică și organizatorică a gospodăriei colective. In această privință, consiliul de conducere al căminului primește un sprijin valoros din partea cadrelor didactice. Fiecare învățător sau profesor are sarcini precise pe tărîm cultural”.

Inv. Aneta Cîmpeanu: Mă ocup de organizarea jurnalelor vorbite. Acestea prezintă cu regularitate aspecte interesante din gospodăriile colective de pe întreg cuprînsul țării. Știrile le culegem din ziare și uneori din gospodăria noastră. Astfel, de curînd, vorbind despre campania agricolă de primăvară, am arătat și stadiul în care se aflau lucrările la G.A.C. Șimian. Trebuie spus că la acea dată gospodăria era printre fruntașele pe raion la însămînțat.

— Acum ne gîndim — intervine directoarea căminului — să lărgim tematica jurnalelor vorbite cu știri despre realizările obținute de industria noastră socialistă.

Consultînd registrul de evidență și planul de muncă al căminului mi-am dat seama că într-adevăr jurnalele vorbite se țin cu regularitate, însă așa cum spunea și tovarăsa Cîmpeanu, ele cuprînd numai rareori aspecte din activitatea colectivităților din Șimian. Este foarte util ca de fiecare dată și nu sporadic, în jurnalele vorbite să se insiste și asupra succeselor obținute în muncă de către colectivitățile din Șimian și chiar să se facă comparații cu alte gospodării, sporînd astfel eficacitatea jurnalelor vorbite, dîndu-le o mai mare putere de convingere.

Prof. Mihalache Cîmpeanu: Legătura cu gospodăria colectivă reprezintă pentru noi baza activității culturale. Este

de neconceput să ții seri de calcul fără să cunoști bine problemele existente în viața gospodăriei noastre. De aceea țin în permanență legătura cu președintele și inginerul gospodăriei și chiar asist la unele ședințe ale consiliului de conducere. În felul acesta, pe de o parte mă familiarizez mai bine cu problemele, iar pe de altă parte extrag un bogat material faptic.

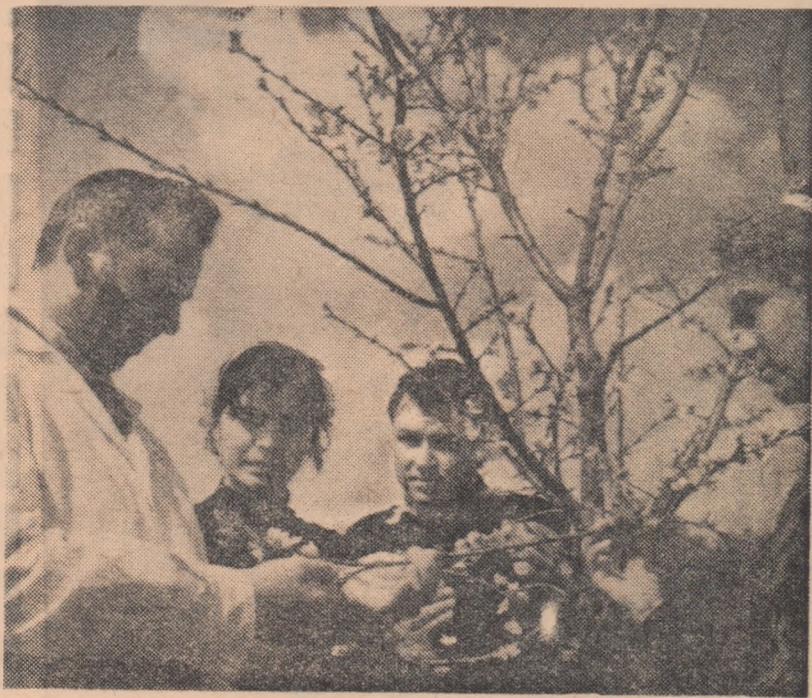
În ultima vreme, în cadrul serilor de calcul am vorbit despre dezvoltarea sectorului zootehnic fiind destul de tînără, gospodăria noastră este abia la început de drum în dezvoltarea creșterii animalelor. Explicarea cu fapte convingătoare a avantajelor pe care le oferă acest sector este deci cu atît mai utilă.

La o altă seară de calcul am vorbit despre „Retribuția după zile-muncă”. Am demonstrat cu acest prilej însemnătatea participării active la muncă a fiecărui colectivizat, necesitatea de a face lucru de calitate. Exemplele și demonstrațiile economice sînt ascultate cu mult interes de către colectivități. Întrebările pe care le pun ei după fiecare expunere sînt cel mai bun indiciu că seara de calcul prezintă un interes deosebit.

După cum am mai spus, colectivita din Șimian este destul de tînără, dar cu fiecare an se dezvoltă învățînd din propria experiență și din activitatea altor gospodării de care colectivitățile iau cunoștință cu prilejul diferitelor manifestări culturale. Acum pregătesc o seară de calcul despre legumele timpurii. De ce am ales tocmai această temă? În 1962 nu s-au pus legume timpurii, dar în această primăvară situația este alta — colectivitățile noastre scot trufandale: spanac, ridichi, ceapă, roșii. Voi demonstra cu acest prilej ce venit aduce în plus dezvoltarea legumiculturii.

Inv. Eugenia Burileanu: Tovarășul Cîmpeanu are dreptate în ceea ce privește legătura cu gospodăria colectivă. Noi, colectivul de creație, din care mai fac parte directoarea căminului și învățătoarea Maria Maxim, ne inspirăm, de asemenea, tot din viața gospodăriei. Cînd s-a luat la

Profesorul ing. Ioachim Bodi explicînd unui grup de elevi ai Școlii de tehnicieni hortivicolici din Iași despre stadiul de dezvoltare la florile de cais

extinderea sistemului de irigație de la 35 ha la 60 ha, brigada a prins imediat faptul în program.

De asemenea, în programul brigăzii cităm, pentru a fi un stimulent, exemplele înaintate. Cred că este bun obiceiul nostru de a nu lăuda la modul general, ci concret, cu nume de oameni. Același principiu îl aplicăm și cînd e vorba de critică. Prin țepii brigăzii au trecut colectivități ca Gh. Chiriac și Anișoara Gheciu care trageau chiulul de la muncă. Faptul că ei s-au îndreptat este o dovadă a eficacității programelor noastre, a sprijinului pe care brigada îl dă muncii din G.A.C.

Constanța Birnaure — educatoare: Aș vrea să spun ceva despre mutarea în această perioadă a centrului activității culturale de la cămin spre locul de muncă. La cercul de citit de care răspund s-au citit în timpul iernii broșuri atît pe teme de educație ca de pildă: „Zestrea și căsătoria în G.A.C.”, cit și pe teme privind direct producția, cum a fost broșura despre răsadnițe. Acum, atît eu cit și alte cadre didactice, ne ducem la grădi-

nă sau la sectorul zootehnic și în momentele de răgaz le citim colectivităților. Intotdeauna caut să pun în deplină concordanță planul de lectură cu muncile care se efectuează. Acest lucru îl realizez discutînd din timp cu brigadierul pentru a afla de la el ce lucrări urmează să se facă. Să dau un exemplu: vinerea trecută mi-a spus că vor începe plantatul roșiilor. Pentru mine, cînd mă voi duce la cercul de citit, am ales fragmente dintr-o broșură pe această temă.

După cum se vede, legătura cu producția, cu viața gospodăriei colective, constituie o preocupare pentru activiștii culturali din comuna Șimian. Nimic nu se face la întimplare, de dragul activității în sine, ci se urmărește un scop precis. Același fapt imbucurător l-am remarcat și la echipa de teatru.

Inv. Elena Sirbulescu: Pleasa pe care o jucăm în prezent — „Ultima rădăcină”, tratează o problemă actuală pentru comuna noastră. Este vorba de înfrîngerea vechii mentalități a celor care pri-

vesc cu îngustime numai spre propriile lor interese. Fără îndoială că în personajele piesei se vor recunoaște și unii colectivități de pe la noi, ca Ion Florică sau Ion Mimiș, care n-au participat la munca voluntară pentru irigarea grădinii de legume.

Dată fiind legătura care există între piesă și realitatea satului, am da consiliului de conducere al căminului cultural sugestia să organizeze pe marginea piesei discuții cu spectatorii.

Convorbirea avută cu cadrele didactice din Șimian a relevat că aici se desfășoară o bogată activitate culturală pusă în slujba dezvoltării gospodăriei colective. S-a vădit că activiștii culturali de aici au o experiență bună în această direcție și că există dorința de a-și îmbunătăți munca în sectoarele de care răspund. Pentru aceasta ei colaborează tot mai strîns cu conducerea gospodăriei colective.

Pagină redactată
DE A. CROITORU

Gheorghe Crep, profesor la Școala pedagogică din Arad, vorbind elevilor despre lucrările necesare culturii viței de vie de pe lotul experimental al școlii

C
E
S
Ă
F
I
U

Iată întrebarea pe care și-o pune fiecare elev din clasa a VII-a în aceste zile care preced încheierea anului școlar. Ne-am adresat tovarășului Dumitru Scarlat, directorul școlii din comuna Șimian, raionul Turnu-Severin, pentru a afla cum îi ajută profesorii pe elevi să găsească răspuns la această întrebare.

— Elevul din clasa a VII-a se află la o răscruce de drumuri. Este deci important să-l alegă pe cel mai bun, ținînd seama de înclinațiile fiecăruia. Făcînd o mică statistică a elevilor care au absolvit școala noastră în ultimii patru ani, ne dăm seama că majoritatea au trecut la școli cu caracter metalurgic — 39 elevi — și la școli agricole — 10 elevi. Unii au rămas în comună și muncesc la gospodăria colectivă. Mioara Nicoară, de pildă, care a absolvit în anul 1959, este astăzi printre colectiviste fruntașe și i s-a încredințat conducerea unei echipe din brigada de cîmp.

Fără îndoială că în munca tinerilor colectivități cadrele didactice din Șimian recunosc cu satisfacție urmele strădaniei lor pentru educarea elevilor. La această școală se pune un mare accent pe predarea agriculturii și pe munca elevilor pe loturile experimentale. Sub îndrumarea atentă a profesorilor, practica făcută pe aceste loturi dezvoltă la mulți elevi pasiunea pentru agricultură.

Ne-am manifestat dorința să aflăm cîte ceva despre îndrumarea preocupărilor elevilor care sînt acum în pragul absolvirii clasei a VII-a.

— Diriginta lor îi cunoaște de trei ani, deoarece le-a fost dirigintă și în clasele a cincea și a șasea. În tot acest timp, diriginta, conlucrînd cu ceilalți profesori, s-a preocupat să cunoască aptitudinile și să afle aspirațiile fiecărui elev. Pe baza acestor două coordo-

nate, ea stă de vorbă cu elevii, sfătuiindu-i încotro s-o apuce. La orele de dirigiență, elevii răspund la întrebarea: „Ce vreau să fiu?” și li se dau sfaturi.

Cunoscînd faptul că la școala din Șimian se țin regulat ședințe cu părinții, ne-am interesat cum se realizează colaborarea în privința îndrumării elevilor.

— Trebuie să existe o perfectă unitate de vederi între părinți și școală în legătură cu viitorul elevilor. Noi am organizat în cursul trimestrului II o ședință cu părinții elevilor din clasa a VII-a. Cu acel prilej li s-a vorbit despre însemnătatea școlilor agricole și necesitatea pregătirii unui număr cit mai mare de cadre tehnice pentru agricultură. Vreau să insist asupra preocupării noastre principale de a îndrepta pe elevi spre școala agricolă și în special spre cea care a luat ființă de doi ani pe lângă S.M.T.-ul de aici, din Șimian. Foști elevi de-ai noștri urmează acum cursurile acestei școli. Anul acesta vom trimite noi cursanți. Pentru a trezi interesul și pasiunea elevilor față de munca de tractorist, vom invita un tractorist fruntaș să ia cuvîntul în cadrul unei ore de dirigiență.

Dragostea față de munca pe ogoare le este întreținută și prin vizitele pe care le organizăm cu regularitate la gospodăria colectivă. Nu trebuie să uităm că primele deprinderi pentru lucrarea științifică a pămîntului, elevul le capătă la școală, în cadrul orelor de agricultură și prin munca pe care o depune pe lotul experimental.

Dorința noastră, a cadrelor didactice, este de a face din elevii de azi cadre pregătite și de nădejde care să muncească cu pricepere pentru dezvoltarea gospodăriei agricole colective din comună.

LIVADA

Floare albă, roză și albastră...
S-a trezit din nou
livada noastră.
O alint cu ochiu-mi blind și matur,
O privesc mereu
și nu mă satur.
Rid calșii-n floare, rid
și prunii,
vișinii tresar sub ochii lunii,
Iar spre zări, hotărnicind desișul,
își agită oastea
zmeurișul...

Scrisă drept pe-a cimpului hirtle,
ni-livada ca o poezie,
an și an rimind cu „soare” — „floare”
veșnică...
și totuși trecătoare.

Citi din noi ne-om aminti
că „focul”
ce-l va strînge-n toamnă polobocul,
floare-a fost
și dragoste
și poate
cite-un strop din inimile toate?...

GH. SCRIPCA

OAMENILOR VIITORULUI

— Fragment —

...Și mă gîndesc la voi,
oameni ce veți sui din iubiri
continuînd în ciclu nemurirea noastră.

Vorbesc Timpului ce se va umple de voi,
Văzduhului unde veți intra,
încerc să recunosc
drumurile voastre viitoare
aidoma zidarului întretîind cu mistria
în aer
drumurile viitoare
ale familiilor prin odăi!

ILIE CONSTANTIN

ACȚIUNI CULTURALE

Cinstirea fructelor

Sala era înșesată de lume. Colectiviștii din Piatra-Sat sorbeau cu nesaț fiecare vorbă a fetei cu cravată de pionier. „Dorim ca la anul să aducem nu 12 daruri, ci 120”. Și mâinile ei mici prinseră să bată cu putere, vrînd parcă să întărească cele spuse. Apoi, a căutat din priviri fețele arse de soare ale acelor pe care ea îi felicitase. Oamenii nu mai conțineau cu aplauzele.

Aceasta se întimpla într-o frumoasă duminică de primăvară, cînd verdele crud al ierbii și parfumul pomilor înfloriți completau armonios ambianța de sărbătoare și bucurie. Respectul de care se bucură frunții în gospodăria colectivă din Piatra, raionul Slatina, a fost punctul de plecare în organizarea sărbătorii. Gh. Dobrică, directorul căminului cultural, s-a consultat cu secretarul organizației de partid, cu președintele colectivei. Părerea era unanimă: organizarea unei sărbători a frunților putea să aibă un mare efect mobilizator în campania agricolă ce abia începuse.

Și iată că ziua așteptată a sosit. Căminul cultural a îmbrăcat haină de sărbătoare. Ghirlande multicolore, covoare cu frumoasele modele argeșene, grafice, panouri au împodobit sala. Din tablourile aflate la tribună, zimbeau fericite chipurile colectiviștilor ce urmau să fie sărbătoriți. Un clinchet de zurgălăi a pus capăt forfotei. Vin! Vin! au rostit deodată mai multe glasuri. Într-adevăr, în fața căminului cultural și-au făcut apariția șase căruțe, una mai împodobită ca alta. Intrarea frunților în sală a fost marcată de un ropot de aplauze. Familiile lor și-au luat locurile de cinste, anume rezervate.

Au vorbit mulți în după-amiaza aceea de primăvară. Căldura inimii, sinceritatea, bucuria și-au dat întâlnire în cuvintele de mulțumire și felicitare adresate frunților de către secretarul comitetului comunal de partid, președintele gospodăriei, brigadierii. Au vorbit apoi frunții.

Unul dintre cele mai emoționante momente ale acestei sărbători a fost prilejuit de apariția pionierilor. Un răpăit sacadat de tobe, un sunet de trompetă și sub faldurile desfășurate ale steagului purpuriu și au făcut apariția reprezentanții celei mai tinere

generații. Veneau care în această oferite de gospodărie lucrate de mîini.

Pietrenii sînt c... Așa că toți s-au sformat într-o es întrecut în măies pe reprezentanții tezie a entuziasm brigăzii artistice. Artiștii amatori a mentului. Acesta

Apoi a început sărbătoriiilor. Dir Ciobanu, Ion Norjul jocului. Pentru s-au ținut lanț. L cel mai bun solist de ales. Vocea c tativă a tinerei E renți. Mai greu a cinci participanți știința agricolă. D bine regulile agr duceții în G.A.C. să vină întrebările șaptea a putut de Ilie Punea și Tud promisi să-și ia re De la asemenea l mai bun dansator cucerit de perech Jocul, cîntul, pe

Zile de prașilă

Dimineața, cînd soarele de-abia apăruse la orizont, un om așșa pe panoul din fața gospodăriei noua ediție a gazetei de perete. Peste puțin timp, colectiviștii veniți de dimineață cu diferite treburi la sediu, puteau citi articolele care oglindeau preocupările lor actuale, probleme la ordinea de zi în sat și în gospodărie. Din articolul colectivistului Gh. Pușcaș: „Să întreținem cât mai bine culturile” cititorii aflară că pe cele 90 hectare cu sfeclă de zahăr se efectuase în bune condiții prima prașilă, că în aceeași zi se prășea floarea-soarelui, iar în zilele următoare va începe prașila și la porumb. Într-un alt articol, semnat de brigadierul T. Ardeleanu se vorbea despre măsurile luate pentru asigurarea masei verzi și a furajelor pentru vitele gospodăriei. Al treilea articol era dedicat unei aniversări. Autorul lui, operatorul A. Uivari, amintea colectivistilor că la 13 mai se împlinesc zece ani de cînd în comuna Batăr, de pe meleagurile Crișanei, a rulat primul film. Din ziua aceea de 13 mai a anului 1953 pînă la 13 mai 1963, la Batăr au rulat 712 filme artistice, documentare agricole și științifice. La cele 2136 de spectacole prezentate în acest timp, au participat nu mai puțin de 320 000 de spectatori. Și ca o mărturie a tradiției cinematografului din sat, de a fi permanent legat de preocupările oamenilor din localitate, autorul articolului invita pe colectiviști duminică, 19 mai, la vizionarea celui de-al 2137-lea spectacol cinematografic din comună, documentarul agricol: „Dăunătorii sfeclii de zahăr”.

În timp ce primii cititori schimbau păreri despre cele citite, colectiviștii din cele trei brigăzi de cîmp așteptau departe de sediu să intre pe ogor la prima prașilă a florii-soarelui. La marginea unei tarlale de 40 hectare oamenii erau adunați în cerc în jurul lui Vasile Ardeleanu, șeful brigăzii a doua de cîmp, care, înainte de a începe munca pe ogor, le spunea cîteva cuvinte despre importanța prașilei, despre densitatea care trebuie asigurată la hectar pentru a se obține recoltele prevăzute în plan. Ca să se asigure cîte 40 000 de plante la fiecare hectar, brigadierul împărți colectivștilor vreo 50 de bețe anume confecționate ca măsură pentru distanța între plante.

Colectiviștii intrară pe ogor. Măsurară la capătul tarlalei distanța pe rînduri așa cum le spusese brigadierul, și, după puțin timp, se auziră primele lovituri de sapă. Cîmpul se animase. Unii își zoreau vecinii să primească mai repede „măsura”, alții își însemnau distanța indicată pe coada sapei. Înaintau veseli pe rînduri și controlau chiar de trei și patru ori distanța dintre plante, ca nu cumva să greșească. Se auzeau îndemnuri la adresa celor care rămîneau puțin în urmă, se făceau și glume. Munca era în toi. S-a întimplat însă, că o colectivistă a tăiat prea multe fire. Vecina ei de rînd, Anuța Deme, nu putea să treacă cu vederea acest lucru. Oprindu-se din lucru, a măsurat distanța și i-a arătat că nu a lucrat așa cum trebuie. Apoi, celor cîteva

femei strînse în jurul lor, le explică pe scurt de ce e nevoie să se respecte distanța între plante, ce rol are densitatea stabilită pentru obținerea recoltei scontate. Vorbea calm, concis, de parcă ar fi răspuns la o lecție din cadrul cercului agrotehnic. Într-adevăr, Ana Deme a fost una din cele mai bune eleve ale cercului și nu întimplător a fost și printre cîștigătorii concursului „Cine știe, cîștigă”, cu care s-a încheiat învățămîntul agricol din comună.

Brigadierii, șefii de echipă urmăreau cu multă atenție felul cum se executa prașila. Dar nu numai ei erau atenți. Oriunde se observă cea mai mică neglijență în munca cuiva, vecinii interveneau pe loc. Îndesebi cei 60 de colectivști care au frecventat iarna trecută lecțiile învățămîntului agricol, arătau cea mai mare grijă ca lucrările de prașilă să se desfășoare așa cum scrie la carte. Ei n-au în vătat numai de dragul învățaturii, ci ca să se aplice cu pricepere pe ogor. Erau aici la prașila florii-soarelui Ana Roșu, Gheorghe Călin și alții alți cursanți care constituiau și la această muncă un exemplu de urmat. Și erau foarte firești ca în toiul muncii să-și amintească de cele învățate la cursuri sau la conferințele audiate la căminul cultural.

La pauza de prînz, într-un grup mai mare unde se aflau și cei trei brigadieri, se discuta despre diferitele soiuri de porumb, despre calitatea și însușirile lor. Se vorbea cu atîtă obișnuință despre porumbul HD-409, HD-203 și despre soiul local, încît aveai impresia că auzi nu simpli colectivști, ci niște specialiști în cultura porumbului. Și într-o oarecare măsură așa și era. Printre cei care discutau se aflau și colectivștii Vențe Gavril, Vasile Ardeleanu, Gheorghe Borza și alții, colaboratori ai casei-laborator și ai inginerului agronom în cercetările întreprinse pe loturile comparative cu porumb și grîu. Vorbeau tocmai de densitatea optimă a porumbului în condițiile solului din gospodărie, cînd în discuție interveni și o colectivistă mai în vîrstă.

— Am cultivat și eu porumb o viață în treagă, dar nu cred că-i bine să lăsăm planțele așa de dese.

— Chiar așa a vorbit acum un an și Gheorghe Moga. Și știi doar ce s-a întimplat — răspunde Vasile Ardeleanu.

Anul trecut colectivistul Gheorghe Moga s-a lăsat foarte greu convins de necesitatea unei anumite densități a porumbului la hectar. Susținea într-una că dacă porumbul va rămîne așa de des, plantele nu se vor aerisi în suficientă măsură și va suferi recolta. Da inginerul și brigadierul insistau și n-avea ce face. „Bine — zise el atunci — fac cum ziceți dumneavoastră și o să vedem la urmă”. Toamna, cînd s-a cules porumbul, Gheorghe Moga s-a minunat cînd a văzut atîta recoltă. De pe un hectar pe care-l lucrase, obținuse peste 6 000 kg porumb boabe la hectar. De atunci el a devenit un propagator zelos a densității indicate de agrotehnică.

S-au lucrat așa cum trebuie. Apoi, celor cîteva

Linia muncii agricole

șilor

... pionieresc părinților, celor eritate cinstire. La darurile adăugat florile și darurile

...atori de programe artistice. căminului cultural s-a tran-jocului și voiei-bune. S-au uții de călușari care cuprind ocul lor vioi și plin de fan-a aplaudat a fost programul melodii de celor 16 fluierași. asul să fie la înălțimea mo- il ofereau sărbătorilor, schiderii le-a fost acordată enea, Niculina Bălașa, Ion care s-au avintat în virte- cft mai plăcută, surprizele zat un concurs fulger pentru t ad-hoc, n-a avut prea mult cută și măiestria interpre- at-o neț de ceilalți concu- „Cine știe, răspunde“. Cei că sînt prieteni buni cu se vede clar că ei cunosc care duc la sporirea pro- xat concursul. Au trebuit a, două. Abia întrebarea a . Au cîștigat pînă la urmă orul concurs, adversarii au i că se vor ține de cuvînt. lipsească nici titlul de cel a, și... deliberări, el a fost ase Nicolae. t pînă noaptea, tîrziu.

Batăr

pe cele 40 de hectare. Cîm- oamenii erau veseli și mul-

ul cultural, ferestrele erau iștii veniseră aici să pe- plăcute. Unii jucau șah, ică. Repeta și brigada ar- nou. Din sala de repeti- entul unui cîntec al brigă- tașilor Traian Roșu, Teo- georghe Cirtea și alții :

tașilor. / Pentru munca pe m, să-i urmăm. / La între- Să fim cu toții / Fruntași

brigăzii care repetau se a- rica Oros, Ionel Moga și veniseră de la prașila flo- a repetiție.

ăpere, directorul căminu- Popescu, și inginerul a- tei discutau ultimele amă-ării culturale ce urma să următoare în legătură cu or, urmată de filmul la gazeta de perete îi invita

Sîntem la Lupșanu, raionul Lehliu, regiunea București, la locul de muncă al brigăzii I. Se citește un număr al foii volante din această campanie. Se spun lucruri care îi interesează pe toți. Despre calitățile seminței de porumb dublu hibrid 106 și 104 care în acest an a fost pusă pe o suprafață de 501 ha și care, anul trecut, a dat o producție de 3 200 kg boabe la hectar în condiții de excesivă secetă;

La drum cu... foaia volantă

despre retribuția suplimentară care se va aplica anul acesta etc.

Citim, între altele :

„Avem pînă acum rezultate bune în întreținerea culturilor. S-a rărit manual și s-a prășit întreaga suprafață de sfeclă de zahăr, întreaga suprafață de floarea-soarelui și este aproape de terminare rărirea și prășirea suprafețelor însămînțate cu porumb din soiuri de înaltă productivitate (la 12 mai 1963, n. r.). Scoatem în evidență munca plină de abnegație a brigadierilor Valeriu Ciulianu și Ion Anghel...“

Satul Radu Vodă se află la o aruncătură de băț de Lupșanu, așa că experiența bună circulă rapid în ambele sensuri. „O foaie volantă ne-ar folosi și nouă“ — și-au zis cei din Radu Vodă. Zis și făcut. Primul număr s-a ocupat mai cu seamă de felul în care sînt întreținute culturile mari. Au fost evidențiate brigăzile I și a III-a, conduse de Gheorghe Alexandru și Petre David. Numai Năstase V. Dumitru din brigada I nu s-a învrednicit de laudă, situîndu-se printre codași...

Din martie și pînă acum s-au editat la Zlătărei (Drăgășani-Argeș) cinci numere ale foii volante. Rubrici bine gîndite, varietate de genuri — iată ce caracterizează această foaie volantă. Și încă ceva. Eficiența. Numărul doi al foii volante nu i-a adus bucurie șefului de echipă Ilie M. Dumitru. A fost tras „în țepi“ pentru vina de a nu fi participat într-o zi la muncă, ceea ce a dus la slaba mobilizare a întregii echipe. În numărul patru, însă, numele lui Ilie M. Dumitru a apărut „Pe panoul de onoare“ al foii volante, arătîndu-se că echipa sa, în întregime, se evidențiază prin muncă de bună calitate la întreținerea culturilor prășitoare.

Inginerul agronom Dumitru Constantin și tehnicianul agronom Grigore Scarlat de la G.A.C. Alexeni, raionul Urziceni, controlează zilnic culturile pentru prevenirea dăunătorilor.

AICI, STAȚIA DE RADIOIFICARE...

Trei fete se foiesc în micul antreu al stației de radioficare din Vidra. Emoția le-a pictat bujori roșii în obraji. Din cînd în cînd aruncă o privire nerăbdătoare spre ușa capitonată.

La ora 7 fix fetele au intrat. Ciudaț lucru, însă, de cum s-a aprins becul roșu și Ecaterina Anghelescu, responsabilă stației a început să le pună întrebări, emoția le-a trecut ca prin farmec. Chiar și nea Codin, cum îi spun fetele lui Constantin Voicu, pretențiosul responsabil al lotului semincer din Crețești, poate fi mulțumit de interviul pe care l-au acordat tinerele. Eugenia Geantă, Maria Mihai și Florica Călin s-au străduit să demonstreze că toate cele 48 de tinere care lucrează pe acest lot sînt fruntașe. Fără urmă de timiditate, au povestit cum se execută polenizarea artificială, scoțînd cu penseta staminele plantei mamă, cum se sapă vadurile pentru apă, cum se „hrănesc“ plantele cu stimulentele 2-4D. Nici întrebarea : „Ce studiați în materie de legumicultură?“ nu le-a pus în încercătură. „Urmărim lecțiile legumicole la microfon, citim presa regională unde găsim multe relații în rubrica : „Concursul legumiculturilor“, am citit broșura : „Organizarea și întreținerea loturilor semincere“ — vine răspunsul prompt.

— Dar cum aplicați în practică cele citite? — întrebă crainica stației. — Am îndeplinit cu rezultate bune toate lucrările planificate, răsăturile noastre sînt acum pe cîmp, așa că de mîine putem ajuta brigăzii a cincea la plantarea ardeului... După emisiune, fetele au mai zăbovit la stație. Vroiau să audă și ele muzica populară romîneasă transmisă în cinstea fruntașilor. Și ele se numără printre cei ce au fost lăudați. Altfel nici n-ar fi fost invitate să vorbească la stația de radioficare... Emisiunea din 14 mai n-a fost singura în cadrul căreia fruntași din diferite sectoare au vorbit despre metodele lor de muncă. Cu puțin timp în urmă s-a inaugurat un original concurs intitulat : „Cine știe agrotehnică, aplică“. În fața microfonului vin președinți de gospodărie și agronomi, brigadierii, colectivisti și tractoriști, și arată cum se aplică la ei agrotehnică. Fiecare ascultător are de învățat. „La noi, în Dobreni, repicarea culturilor timpurii de legume s-a făcut numai în ghivece nutritive și în paturi nutritive...“ „La noi, în Crețești, am ținut seama de caracterul solului în stabilirea densității optime pentru porumb. Asigurăm o densitate de 40 000 plante la hectar, pe luncă, unde avem cernoziom, și 30 000 pe solurile podzolice...“ „La noi, în Vărăști, după ce am făcut o prașilă la porumb cu sapa rotativă și cu cultivatorul, am trecut la prașila manuală. Prima prașilă am și terminat-o pe suprafața de 730 hectare cultivate cu porumb...“

Stirile și reportajele transmise la stație vin mereu în ajutorul celor 10 000 de ascultători. „Ați auzit, dragi ascultători? La Vărăști, într-o singură zi au ieșit pe cîmp 800 de oameni să dea un asalt împotriva rățișoarei porumbului. Cu măturici aduse de acasă, au stropit cu soluție insecticidă tot porumbul, astfel că rățișoara a fost distrusă complet“.

„Cum stăm cu îndeplinirea operativă a sarcinilor stabilite în „ședințele de plan“, tovarăși colectivisti din Crețești? Nu cumva echipa tovarășului Dumitru Vlad — de altfel un harnic șef de echipă — are de tras ponoase de pe urma atitudinii unor colectivisti ca Dumitru A. Pătrașcu, Constantin Pătrașcu și alți cîțiva ca ei, care nu-și îndeplinesc sarcinile? Nu cumva șeful de echipă manifestă față de acești oameni o „bunăvoință“ nelalocul ei?“

— Nu trebuia să ne criticați. Să audă cîinci comune că n-am organizat bine treaba!... Supărarea tovarășului Alexandrescu s-a tras de la o emisiune din perioada cînd se însămînța porumbul. Tractoriștii pierdeau zilnic cîteva ore dimineața fiindcă sămînța nu se aducea din timp. Firește, colectivul stației de radioficare n-a putut sta nepăsător față de o asemenea situație și în consecință cele văzute au fost spuse, în... gura mare, adică la microfon. Cu toată supărarea de la început, conducerea gospodăriei din Vidra a luat măsuri urgente, astfel că în două zile însămînțarea porumbului s-a terminat. Ceea ce, de asemenea, a fost spus în gura mare, spre bucuria celor ce au îndrăgit rubrica „Te văd, te spun“.

„Te văd, te spun“ —

...se intitulează o rubrică, pe care, mulți o îndrăgesc îndeosebi după ce lipsurile semnalate au fost lichidate. Așa s-a întîmplat, de pildă, și cu tovarășul Toma Alexandrescu, inginerul gospodăriei din Vidra care a venit într-o zi supărat foc la stația de radioficare :

— Nu trebuia să ne criticați. Să audă cîinci comune că n-am organizat bine treaba!...

Supărarea tovarășului Alexandrescu s-a tras de la o emisiune din perioada cînd se însămînța porumbul. Tractoriștii pierdeau zilnic cîteva ore dimineața fiindcă sămînța nu se aducea din timp. Firește, colectivul stației de radioficare n-a putut sta nepăsător față de o asemenea situație și în consecință cele văzute au fost spuse, în... gura mare, adică la microfon. Cu toată supărarea de la început, conducerea gospodăriei din Vidra a luat măsuri urgente, astfel că în două zile însămînțarea porumbului s-a terminat. Ceea ce, de asemenea, a fost spus în gura mare, spre bucuria celor ce au îndrăgit rubrica „Te văd, te spun“.

— Nu trebuia să ne criticați. Să audă cîinci comune că n-am organizat bine treaba!...

Supărarea tovarășului Alexandrescu s-a tras de la o emisiune din perioada cînd se însămînța porumbul. Tractoriștii pierdeau zilnic cîteva ore dimineața fiindcă sămînța nu se aducea din timp. Firește, colectivul stației de radioficare n-a putut sta nepăsător față de o asemenea situație și în consecință cele văzute au fost spuse, în... gura mare, adică la microfon. Cu toată supărarea de la început, conducerea gospodăriei din Vidra a luat măsuri urgente, astfel că în două zile însămînțarea porumbului s-a terminat. Ceea ce, de asemenea, a fost spus în gura mare, spre bucuria celor ce au îndrăgit rubrica „Te văd, te spun“.

Ochii și urechile stației...

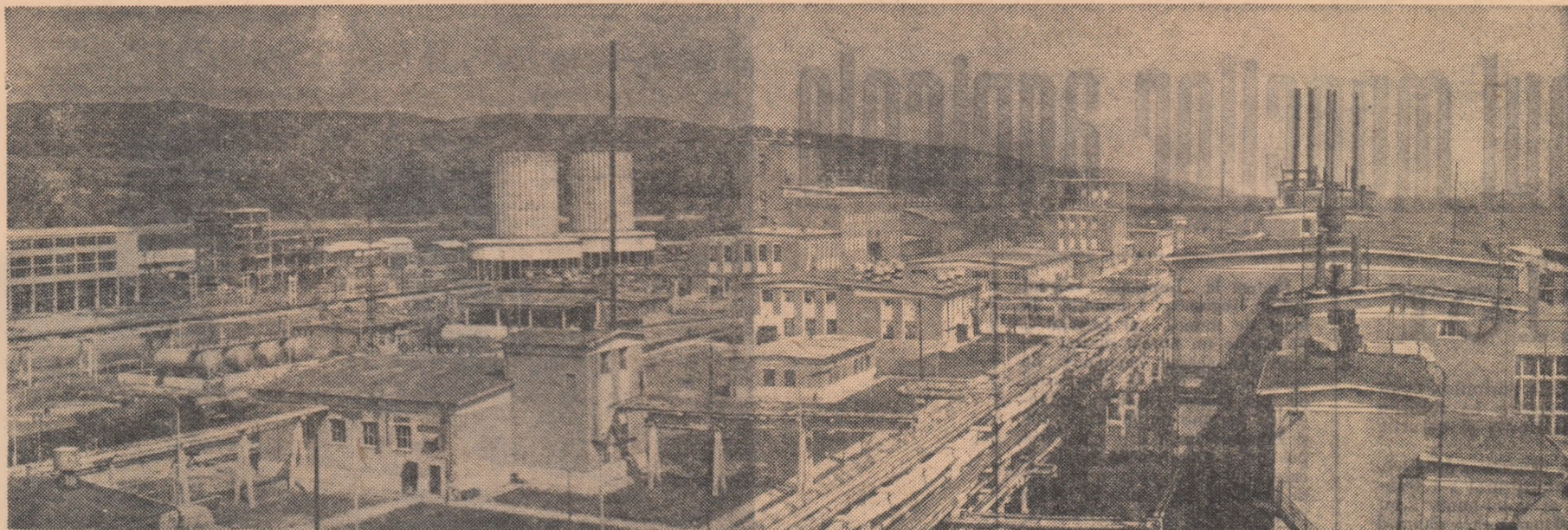
...sînt corespondenții. Sandu Florea, Alexandru Ghinea, Radu Marin din Vidra, Aneta Serban din Dobreni, Aurica Oprea, Andrei Stoief din Vărăști, Nicolae Geantă din Crețești și mulți alții alimentează mereu redacția stației de radioficare cu știri... calde, proaspăt scoase din realitatea muncii de zi cu zi. De multe ori, din partea lor vin sugestii prețioase cu privire la tematica unor emisiuni. De curînd Nicolae Geantă a făcut o propunere :

— Brigada noastră a doua, a chemat la întrecere brigada a cincea. Cred că stația de radioficare ar trebui să urmărească întrecerile între brigăzi, să ne stimuleze.

O propunere care se cere într-adevăr materializată în viitoarele emisiuni...

La biblioteca din Lipănești, regiunea Ploiești, s-au amenajat un colț al colectivistului pentru cititorii fruntași, precum și un stand cu cărți...

Combinatul chimic Borzești

Știința în slujba agriculturii

In anii puterii populare, industria de îngrășăminte chimice din țara noastră cunoaște și ea o puternică dezvoltare. Mărturie stau în această privință modernele fabrici și uzine de îngrășăminte chimice construite în orașul Victoria, Făgăraș, Năvodari etc.

Pe harta economică a țării noastre, în anul 1947 apărea o singură localitate unde se produceau îngrășăminte chimice: Valea Călugărească, cu 1.000 tone de superfosfat. Nici o fabrică de îngrășăminte cu azot. Nici o instalație de antidăunători. Uzina de la Valea Călugărească funcționează azi cu instalații complet automatizate, conduse de la tablouri de comandă. Ca urmare, numai la fabricarea acidului sulfuric se realizează o productivitate de circa 600 tone pe an de fiecare muncitor. La Năvodari, pe malul mării, se înalță uzina de superfosfat și acid sulfuric, care în ultimul timp și-a dublat capacitatea de producție. La poalele munților Făgăraș se înalță semețe turnurile și coșurile Combinatului chimic, iar în apropiere se află Combinatul chimic din orașul Victoria, ambele construite în anii puterii populare. De aici pleacă spre toate regiunile țării zeci de mii de tone de îngrășăminte cu azot. Asemenea îngrășăminte se vor produce și în alt mare combinat construit în preajma orașului Piatra Neamț.

CHIMIA — mijloc de sporire a recoltelor

Despre felul cum chimia slujește agricultura, vorbesc rezultatele tot mai bune obținute în nenumărate gospodării agricole de stat și colective. Iată câteva exemple: la G.A.S. Bucșani, din regiunea București, prin folosirea azotatului de amoniu, s-a obținut pe un sol brun roșcat de pădure cu 600 kg de grâu la hectar mai mult decât pe solele neîngrășate. Folosind 350 kg de azotat de amoniu și 250 kg de superfosfat la hectar, G.A.S. Carei, din regiunea Maramureș, a obținut pe un sol brun roșcat podzolic, la porumb hibrid, o recoltă de 5.350 kg boabe la hectar, cu 1.050 kg la hectar mai mult decât pe culturile neîngrășate.

În anii puterii populare, chimiștii noștri și-au îndreptat atenția spre realizarea unor îngrășăminte chimice care, în cantități reduse, să aducă sporuri mari de recoltă. S-au născut astfel îngrășămintele compuse sau mixte, care conțin toate cele trei elemente nutritive ale solului: azot, fosfor, potasiu. Îngrășămintele compuse de tipul „amfoska”, de exemplu, au adus sporuri de recoltă de la 32 la 100 la sută.

Se extinde tot mai mult și folosirea îngrășămintelor lichide — ape amoniacale, amoniac anhidru — care se pot transporta ușor cu cisternele și se folosesc îndeosebi la culturile irigate, unde se introduc în sol o dată cu apa.

În țara noastră se realizează astăzi zeci de produse pentru combaterea insectelor dăunătoare agriculturii ca: pulberi de prăfuit și concentrate emulsionabile pe bază de Hexatox și Detox cu o mare finețe și stabilitate, uleiuri minerale insecticide Gortitox pentru combaterea păduchilor țestoși, Dibutox pentru distrugerea păduchelui de San José în pomicultură, Toxid care distruge radical gândacii roșii și negri etc. Printre fungicide — substanțe chimice care combat bolile provocate de ciuperci la plante și care se folosesc la tratarea semințelor în depozite — se numără: Carbadinul și Granodinul. Se răspîndește tot mai mult „plivitul chimic” sau combaterea buruienilor și paraziților vegetali cu substanțe chimice.

Îndeplinind sarcinile trasate de partid, chimiștii din țara noastră vor livra agriculturii, an de an, cantități tot mai însemnate de îngrășăminte chimice, antidăunători, medicamente și biostimulatori pentru sectorul zooveterinar.

Ca urmare a sporirii cantităților de îngrășăminte chimice cât și a creșterii suprafețelor destinate agriculturii, producția de cereale boabe, cartofi, floarea soarelui etc. va spori an de an, asigurându-se astfel o mai bună aprovizionare cu produse agroalimentare a populației de la orașe și sate.

S. SIGARTĂU

ANTIBIOTICELE ÎN CULTURA PLANTELOR ȘI ZOOTEHNIE

- „Oboseala solului” tratată cu antibiotice
- Dezinfectarea semințelor • Antibiotice în „meniul” animalelor

Antibioticele nu mai sînt medicamente noi. Aceste substanțe secretate de microorganisme și avînd proprietatea de a împiedica dezvoltarea unor microbi, și-au găsit o largă aplicare în combaterea bolilor infecțioase. După penicilină — considerat astăzi „strămoșul” antibioticelor, au apărut sute și mii de noi „descendenți” care au salvat milioane de vieți omenești.

Dar nu asupra acestui aspect al problemei vrem să stăruim aci, ci asupra unui domeniu mai puțin cunoscut al utilizării antibioticelor.

Plantele și animalele beneficiază și ele din plin de pe urma antibioticelor, dar nu numai pentru a fi vindecate de bolile care le atacă. Există, de pildă, un fenomen cunoscut în agronomie sub numele de „oboseala solului”. Prin „oboseală” se înțelege incapacitatea solului de a mai produce recolte după ce a fost cultivat mai mulți ani la rînd cu aceeași plantă. Într-un sol de acest fel „obo-

sit” față de trifoi, semințele de trifoi pot „muri” în proporție de 100 la sută. Fenomene asemănătoare se produc în cazul cultivării inului, sfelei, lucernei sau a altor plante pe terenuri „obosite”.

Cui îi este datorită oboseala?

Microbiologii sovietici au studiat problema și au ajuns la concluzia că „vinovații” sînt niște microorganisme. Acumularea acestora în pămînt, duce cu timpul la o acțiune vătămătoare asupra semințelor semănate.

Dacă semințele sînt însă „îmbăiate” înainte de însămînțare într-o soluție de antibiotice, ele încolțesc chiar în solurile oboșite.

Rezultate foarte bune și cu mari perspective de aplicare în practică au fost obținute în prevenirea unor boli vegetale prin „dezinfectarea” semințelor înainte de semănare cu antibiotice. În acest scop, cercetătorii sovietici N. A. Krasilnikov, P. O. Mirzabekian și alții au folosit alături de antibiotice „clasice” ca penicilina și altele nou create ca actidion.

Plantele înseși secretă unele substanțe înrudite cu antibioticele care le apără de microbii dăunători din sol. Aceste substanțe, denumite fitoncide și descoperite de savantul sovietic B. P. Tokin, influențează în mod favorabil flora microbiană din jurul rădăcinilor.

Altcori se folosesc îngrășăminte bacteriene care printr-alte efecte îl au și pe acela de a produce antibiotice utile plantei. Un astfel de îngrășămint este azotobacterul, care în afara capacității de a secreta azotul atmosferic secretă în jurul plantei o serie de antibiotice (biotină) și vitamine (B 1, B 12) prețioase.

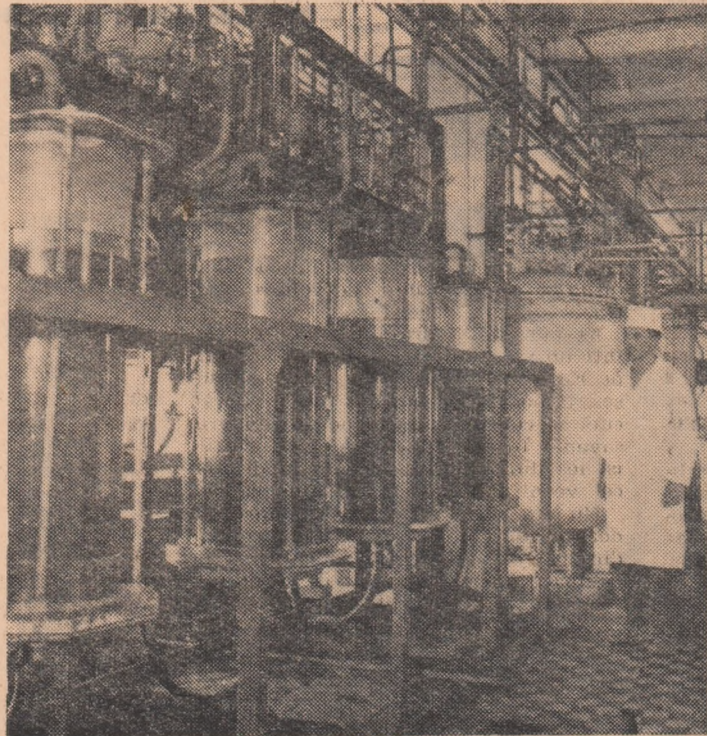
Sa încercat și utilizarea antibioticelor în „tratamentul intern” al unor boli infecțioase la plante. S-a arătat că unele antibiotice (cloromicetina, penicilina și mai ales griseofulvina) pot fi absorbite de plante și transportate în diferite țesuturi. Unele din aceste antibiotice, pe lângă acțiunea lor de combatere a microbilor pot avea și un efect stimulator asupra plantelor tratate.

În Uniunea Sovietică, antibioticele sînt întrebunțate cu succes în numeroase colhozuri și sovhozuri la creșterea animalelor. Adăugate în proporții convenabile la „meniul” animalelor, antibioticele au în afară de rolul lor antiinfecțios și unul de stimulare a proceselor vitale. Introduse în rația puilor, purceilor și vițelilor, antibioticele grăbesc dezvoltarea acestora, reduc termenul de îngrășare și îmbunătățesc calitatea cărnii.

Dintre antibioticele utilizate în afara celor „prefabricate” (penicilină, streptomycină etc.) o răspîndire din ce în ce mai mare capătă antibioticele fabricate „pe loc”. Pentru obținerea lor se cultivă pe uruială sau țărițe de cereale, microorganisme producătoare de antibiotice. Produsele finale — biomicina și teramicina — costă de câteva ori mai puțin decât antibioticele pure.

Ținînd seama de rezultatele bune obținute pînă în prezent prin utilizarea antibioticelor în zootehnie și agricultură sînt ușor de întrevăzut perspectivele aplicării lor în practică, pe scară largă.

Dr. E. ROMAN

Fabrica de antibiotice din Iași — secția de sinteză a medicamentelor.

Din toată lumea

AGENDA INTERNAȚIONALĂ

■ La 22 mai 1963, în Uniunea Sovietică a fost lansat un nou satelit artificial al Pământului — „Cosmos-17”.

La bordul satelitului se află instalat aparatul științific destinat continuării cercetării spațiului cosmic. În conformitate cu programul anunțat de TASS la 16 martie 1962.

Satelitul a fost plasat pe o orbită cu următorii parametri: perioada inițială de revoluție — 94,82 minute, distanța maximă de suprafața Pământului — 788 km (la apogeu), distanța minimă — 260 km (la perigeu). Unghiul de inclinare al orbitei față de planul Ecuatorului este de 49 grade, 02'. În afară de aparatul științific, la bordul satelitului sunt instalate un radioemitor, care funcționează pe frecvența 20,005 Mhz, un sistem radio pentru măsurători precise asupra elementelor orbitei și un sistem radio-telemetric pentru transmiterea pe Pământ a datelor privind funcționarea instrumentelor și aparatului științific.

Aparatul instalat la bordul satelitului funcționează normal.

Centrul de coordonare și calcul prelucrează informațiile primite.

■ Printr-un mare miting pe stadionul St. Ouen (suburbie a Parisului) s-au încheiat lucrările Statelor Generale ale dezarmării. Această grandioasă manifestare a partizanilor păcii din Franța a fost pregătită mai mult de două luni, timp în care cele mai largi mase populare, de toate tendințele politice, filozofice și religioase s-au pronunțat în sprijinul politicii de dezarmare generală și totală, împotriva cursei înarmărilor. S-au ținut în această perioadă sute de întruniri, au fost semnate apeluri, manifeste pentru pace, au fost desemnați delegați pentru Adunarea de la Paris. Numai la Comitetul de pregătire a Statelor Generale au aderat peste 2 000 personalități ale vieții politice, științifice și culturale.

Participanții la mitingul de la St. Ouen au adoptat în unanimitate „Mesajul Statelor Generale” în care se scoate în evidență gravitatea pericolului unui război nuclear. Manifestația s-a terminat prin jurământul Statelor Generale, scandat de cei 50 000 participanți. Acest jurământ se termină cu următoarele cuvinte: „Sintem hotărâți să menținem și să consolidăm legăturile care s-au stabilit între noi în pregătirea și desfășurarea Statelor Generale și să depunem toate eforturile care vor permite asocierea la această luptă a altor forțe din țară”.

■ La Addis-Abeba, capitala Etiopiei, s-a deschis Conferința conducătorilor statelor africane independente. Dacă la prima conferință a conducătorilor africani, care a avut loc la Accra în primăvara anului 1958 au participat delegați din opt țări africane independente, acum la Addis-Abeba numărul delegaților este de patru ori mai mare. Acest număr oglindește faptul că în ultimii ani statele africane suverane s-au înmulțit vertiginos.

Ordinea de zi a conferinței arată că în centrul atenției șefilor de state africane independente stau o seamă de probleme izvorite din necesitatea înfăptuirii unității de luptă a popoarelor Africii, pentru dobândirea libertății depline și lichidarea gravelor urmări ale colonialismului. Conferința ia în discuție adoptarea unei Carte africane, modalitățile colaborării economice între statele continentului și crearea unei bănci africane de dezvoltare, interzicerea experiențelor nucleare în Africa etc.

N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., în mesajul său de salut adresat președintelui conferinței a spus printre altele: „Puteți fi siguri că în lupta pentru lichidarea definitivă a colonialismului, pentru întărirea independenței de stat și pentru dezvoltarea colaborării internaționale, țările africane se vor bucura, ca și până acum, de simpatie și de sprijin prietenesc din partea poporului sovietic și a guvernului său”.

Cetățenii orașului Schweinfurt din R.F.G. au organizat o demonstrație de protest împotriva înarmării atomice a țării lor și creării de baze pentru lansarea rachetelor atomice de la Broennhof din apropierea orașului

VITRINE... GOALE

Planul monopolurilor americane privind subjugarea țărilor Americii Latine poartă titlatura pompoasă de „Alianță pentru progres”. Senatorul american Humphrey spune recent că în virtutea acestui plan „popoarele latino-americane vor urca pe culmile progresului, lumea întregă putând să privească cu invidie vitrina prosperă a celor două Americi... Frumoase vorbe, nimic de zis! Dar, cum se aplică concret „Alianța pentru progres”? Faptele arată că scopul „mărinimiei” yankee este stoarcerea bogățiilor din țările latino-americane și sărăcirea popoarelor din această regiune. Chiar președintele Mexicului, Lopez Mateos declara: „Beneficiarii „Alianței pentru progres” sînt, ca și până acum, marii afaceriști nord-americani. Continuă jeftuirea bogățiilor noastre naționale pentru interese străine”. Într-adevăr, numai în ultimii 13 ani monopolurile din S.U.A. — potrivit chiar unor date oficiale americane — au stors din America Latină profituri în sumă de opt miliarde și 666 milioane dolari.

Recent și președintele Columbiei, Guillermo Leon Valencia — într-un interviu acordat Agenției Asocierii Press — a criticat cu asprime lipsa de eficacitate a planului-

note POLITICE

capcană „Alianța pentru progres”. Președintele Columbiei declara: „Cînd am vizitat Statele Unite mi s-a spus că Columbia trebuie să devină o vitrină a „Alianței pentru progres”. Vitrina este gata și așteaptă, dar există foarte puține lucruri de pus în ea”. Ce s-ar putea însă pune, pînă una alta, într-o asemenea vitrină? Răspunsul l-a dat chiar președintele Valencia, care referindu-se la situația poporului columbian sublinia în pomenitul interviu că „cu tot ajutorul american, cei 15 milioane de columbieni trăiesc o viață demnă de cel mai întunecat tablou”. Oa-

menii sînt înfometați din tată-n fiu, analfabetismul, bolile de tot felul, șomajul de masă, refuzul de a înfăptui reforma agrară — sînt plăgi care macină poporul Columbiei. „Este greu să acoperi această vitrină tragică, mai ales dacă nu faci altceva decît să continui exploatarea bogățiilor Columbiei pentru interesele monopolurilor americane” — remarca, pe bun temei, deputatul columbian Alvaro Aosta.

În locul ajutorului promis prin „Alianța pentru progres”, țările latino-americane capătă propagandă și consilieri care „ajută” la canalizarea bogățiilor naționale ale acestor țări spre băncile nord-americane, așa cum pe drept cuvînt spunea fruntașul mișcării țărănești din Brazilia, Francesco Juliao.

P. TĂTARU

Prin ȚĂRILE LUMII

■ Într-un interviu acordat unui corespondent al revistei „Ogoniok”, Seku Turé, președintele Republicii Guineea a spus:

— În actuala etapă a dezvoltării noastre, principalele probleme de care ne izbirăm sînt problemele economice. Acum, cînd încercăm să creăm propriile noastre mijloace pentru dezvoltarea țării, starea de înapoiere economică a statului nostru se face tot mai mult simțită. Regimul colonial a exploatat întreg poporul nostru, stăpînirea străină a dăunat fiecărui băștinăș.

Fiecărui băștinăș!
...Călătorim de două zile prin savană și vedem mereu, ici și colo, porțiuni de pămînt arse de foc. Incendiile nu izbucnesc singure. Oamenii defrișează pămîntul cu ajutorul focului. E o metodă străveche. Colonialiștii n-au făcut nimic pentru a ridica nivelul general al agriculturii.

Unde sînt urmele „activității civilizatoare” cu care Occidentul i-a împuțat urechile Africii? În ajunul cuceririi independentei, în Guineea exista un singur spital! În anul 1957 numai un copil din zece putea merge la școală!

Străbăteam un sat. De cînd călătorim, tabloul ne-a devenit familiar: colibe rotunde de lut, fără geamuri, cu acoperișuri conice din ierburi, un șoproan sub care oamenii se adăpostesc

de soare; o femeie cu un copil legat de spate, pisînd cu un coșcoaga pisălog de lemn grăunțe într-o piua. Așa a fost aici, de bună seamă, și acum douăzeci, și acum cincizeci și acum o sută

DRUM PRIN SAVANĂ

de ani. Se pune întrebarea: cu cît a întîrziat colonialismul dezvoltarea Africii?!

Ne-am urmat drumul și am poposit într-un sat aflat la o sută de kilometri de Kankan. În dimineața care a urmat sosirii noastre m-am dus în sat să văd cum se construiește un nou drum prin savană. În timpul ploilor, cînd riurile își ies din maluri, apa inundă drumul cel vechi și localitatea rămîne izolată.

Nu era încă un drum ca atare, ci doar un luminis îngust deschis prin pădure. „GAZ”-ul nostru se poticnea de cioturi și de mușuroaiele de termite.

În sfîrșit am văzut în fața noastră un grup de oameni. Erau vreo cincizeci. Înarmați cu niște toporașe cu cozile lungi, tăiau cu dibăcie copacii rari ai savanei, îi cărau în lături și mergeau mai departe.

— Sînt muncitori rutieri? — l-am întrebat pe Traore Keule, însoțitorul nostru.

— Nu toți — ne-a răspuns el. — Cred că jumătate din cei care lucrează aici sînt locuitori din satele învecinate. Au venit aici ca să ajute la construirea drumului. Că doar pentru ei se face!

Ca aspect exterior, satul guinez a rămas același, dar aici s-au produs alte schimbări, mult mai importante. S-au schimbat oamenii. Mai înainte, sub asuprirea colonialismului, o astfel de muncă voluntară era cu neputință. Acum tot mai adînc se înrădăcinează ideea că omul e stăpînul țării sale. Și această idee va schimba și pămîntul, și oamenii, și înfățișarea satelor.

Cînd mă întorceam la Conakry, pe drum m-a prins o ploaie. În această epocă au loc aici ploii scurte, numite ploii de mango. Se zice că după aceste ploii roadele de mango sînt deosebit de gustoase.

Sezonul secetos era pe sfîrșite. În jur se întindea aceeași savană uscată, arsă de soare. Dar eu știam că în perioada ploilor va ieși numaidecît iarbă proaspătă, că totul va prinde viață în jur și că toată Africa va înverzi.

Toată Africa!...

A. SERBIN
(Din revista „Ogoniok”)

SCURTĂ ISTORIE „ATLANTICĂ”

Desen de V. TIMOC

Despre mine și de unde mi se trage porecla de Ion Hodorobu, ați aflat data trecută, când ați venit în sat. De astă dată am să vă povestesc despre somnoroșii Lai, Oblete și Tărtăcuță Ismailă. Ei cunosc oamenii din șapte sate. Se dusesse vestea despre ei, nu ca despre niște pescari adevărați, ci ca despre niște arătări de pomină, ce băteau riu și bălțile iarna și vara după câte-o coadă de pește.

În colectivă mai sînt pescari. Le spunem „pescari de duminică”. Amatori în toată regula, cu permis și care, cu învoirea președintelui, pot pescui și în iazul de sub pădure.

Dintre aceștia însă nu fac parte nici Oblete nici Tărtăcuță. Mai degrabă puteai vedea deodată pe cer, în ziua mare soarele și luna, decît pe cei doi la muncă, în gospodărie. Se prefăceau că bolesc, sau că pleacă să se angajeze la Gostat, numai să poată pleca la pescuit. Acolo stăteau cit era ziulica de mare.

Intr-o zi, aflară ei că la iazul morii s-a aciuat un somn și că nici cea mai strașnică undiță nu-i poate veni de hac. Un somn care i-a înghițit morarului toți puii de rață. Mare nenorocire pe capul morarului — mare bucurie pe Tărtăcuță și pe Oblete, care și-au spus de cum au aflat: „Pe noi ne-așteaptă!”.

Și numai ce se sculară ei, o dată, cu noaptea-n cap și porniră s-adune rîme șerpești, citeva perechi de broscoi — momeală nimerită pentru somn — și niște peștișori prinși cu coșu'. Bine înarmați cu feluritele momeli plecară la locul cu pricina.

Ajunși la moară, își desfăcură undițele cu roțițe, „lanțetele” cum li se spune, puseră momelele în cîrlige și-și începură, cum s-ar zice, „toana”.

„Soarele era sus și ei nimic, nici un chitic.
— Nu vrea, Oblete!
— Nu, Ismailă!

Mai trecu ce mai trecu și Ismailă către Oblete:

— Doarme, mă!
— Tun, mă!
— Al dracu, somn!
— Al dracu, mă!

Cu timpul, soarele coborî după-amiază, că ziua trece la pescuit ca apa printre degete. Mai aprinseră cite o țigară, dar somnul tot nu se arăta.

— Schimbăm momeala.
— Îi dăm broscoi.

Înlocuiră rîmele șerpești cu brotăci ținuți vii într-o oală legată strîns la gură cu un cio- rap. Și mai cu o vorbă, mai cu o momeală schimbată, veni pe nesimțite și seara. Luna ieșise de mult, iar la cîrligele lor, nici o mușcătură. Somnul nu se lăsa prins cu una cu două.

— Mi-i somn, mă.
— Și mie, Oblete.

SUSCIZĂCĂ

Și Ismailă scoase din straiță o sticlă din care trase o dușcă zdravănă. I-o întinse apoi lui Oblete, care tocmai începuse să-și adune uneltele. În sfîrșit, se înțeleseră să se suie fără zarvă în podul morii, pe finul adus de cu seară de către morar. Zis și făcut. Ajunși în pod, își întinseră lanțetele alături și somnul îi cuprinse cit ai bate din palme. Și ce mai somn dulce!..

Începuseră să și sforăie. Cînd, deodată, ce să vezi, nici nu se dezmeticiră ei dacă visează ori e aveau, cînd Oblete strigă ca mușcat de șarpe:

— Trage, mă!
Un mosor al unei lanțete începu să se desfășoare — crrrr...crrrr... Cîrția de parcă în cîrlig ar fi fost chiar somnul ce-l mare. Oblete sări în picioare. După el, Ismailă. Apucară undițele și, prin întuneric, începură să adune firele ce se desfășurau cu repeziciune.

Zăpăciți de cele ce se petreceau, nici nu făcură bine trei pași, că se și prăbușiră cu undițele în mină, pe gura podului, jos în grajd. Firele undițelor se întindeau, desfășurîndu-se spre riu: crrrr... crrrr...

Deschiseră de grabă ușa grajdului, în care vaca și orătăniile morarului se speriaseră și dădeau să fugă care încotro.

Firele se desfășurau mai departe spre riu, pe sub ușa morii.

Se sculă și morarul. Ieși din casă cu felinarul în mină.

— Ce-i, oameni buni?

Văzînd cum stau lucrurile, deschise repede lacătul și trecu pragul morii. Cînd colo, ce să vezi? La capătul firelor de la lanțetele lui Tărtăcuță și Oblete, motanul cel negru al morarului, cu ochii lui mari, foc de durere! Se suise bietul motan în pod unde dăduse de momeala pescarilor — doi peștișori uitați în cîrlige. Căci Tărtăcuță și Oblete erau delăsători pînă și la pescuit. De dragul aghioaselor, uitaseră momeala în cîrlige. Dar asta le-a fost de învățătură. Firele, trase de motanul îngrozit, începură să se desfășoare, dînd semn ca un somn adevărat. Vorba ceea: „N-a fost pentru cine s-a pregătit, ci pentru cine s-a nimerit”. Și mult s-a mai necăjit morarul să-i scoată cîrligele din gură.

Povestea o știe astăzi tot satul. Oamenii începuseră să le spună lui Oblete și Tărtăcuță „somnoroșii!”.

De-atunci a trecut însă un an bun de zile. Oblete și Tărtăcuță is alți oameni, alți pescari. Dacă veniți pe la noi duminica viitoare, o să-i cunoașteți. Astăzi n-au mai venit pe baltă. Au plecat și ei cu excursia pentru frunțași la București.

MIHAI GAVRIL

FETIȚA MEA

Nu-i place să mai zburde cu copii, să sară coarda, nici să se mai joace cu mingea ori cu alte jucării (și știu că nici păpușa nu-i mai place).

Duminica și-n orice sărbătoare, o vezi pe la cămin, la cinema, iar spre amurg, se duce la plimbare și-o vezi cu bicicleta pe șosea...

În cursul săptămîinii — studiază: citește, face calcule și scrie, iar dintre lecții, o pasionează acelea de desen și geografic.

Nu-ntîrzie la școală niciodată și nu lipsește de la nici o oră. Aflați că este foarte-apreciată și toată clasa treia o adoră.

În fine, vreau să vă mai informez că în vacanță va pleca la mare. În plus, e necesar să precizez că fata tatii e... învățătoare.

MIRCEA CODRESCU

ALBINA ȘI BONDARUL

Sub un zarzăr înflorit, se-auzea un zumzăit. Ce era? Cițiva bondari discutau cu o albină, făloșindu-se că-s... mari. — Ia privește-mă, vecină, sînt cam de trei ori cît tînc, zise cel mai plin de sine. Pregătindu-se să zboare, ea-i răspunse:

— Frățioare, să fii mare cine-ți cere? Fii mai mic, dar să faci miere.

ELENA POPESCU

Cenaclul literar „Filimon Sirbu” Constanța

— Dați-mi un roman mai ilustrat. Știți, îl iau pentru un... preșcolar III

(Desen de V. VASILIU)

GUNOIUL

CICERONE THEODORESCU

Orice gospodar cuminte
Știe — ce să i-o mai spun!
Între alte-ngrășăminte
Și gunoiul este bun...

Pentru holda-mbelșugată,
Pe ogoare-i locul lui.
Dar, cum vînt e citeodată,
O cam ia prin sat hai-hul.

Cică aripi vrea să facă
Și-n văzduh că i-ar plăcea...
Zburător s-ar vrea oleacă,
Nu ce e: gunoi sadea.

Noi nu-l vrem la suprafață,
Bun îl știm de-ngrășămint,
Nu să te izbească-n față
Cînd se-nvirtețește-n vînt.

PRĂȘILĂ

TUDOR MĂINESCU

Un abur rar plutește peste pămîntul ud
Și-n vesela dumbravă miroase-a mugur crud.
Ca o velină verde e-al colectivei griu,
În vale motopompe sorb lacome din griu,
Iar salcia plectoasă, plecîndu-se ușor,
Și-a prins, mai mult în glumă, de braț, un mărtișor...

Jăratecul se-aprinde în vatra soarelui,
Îmbrățișînd pămîntul din depărtarea lui,
Un vînt calduț adie pe holde și în luncă
De parcă vrea să-i cheme pe gospodari la muncă —
Și uite-i, pe echipe, sînt gata de prășit.
Au și pornit la treabă, nu-i timp de zăbovit!

Privesc colectivistul cum lucrul și-l imparte,
Făcîndu-le pe toate așa cum scrie-n carte,
Că a-nvățat la cursuri, citînd, plugarul vrednic,
Ce rost are cuvîntul acesta: agrotehnic!
Foloasele științei, el bine le-a-nțeles,
Și va vedea oîștigul ce mare-i, la oules!

„EDUCAȚIE”...

(Desen de N. NICOLAESCU)